

PROTOKÓŁ PRZESŁUCHANIA ŚWIADKA.

20

37

Dnia. 27 lipca ..... 1949 r. w Warszawie. Członek Okręgowej Komisji
Badania Zbrodni Niemieckich w ^{Polsce} ~~Warszawie~~, ^{Mjr. Norbert Szuman} ~~Bedzia~~ ~~Grzegorz~~ ~~Matina~~ ~~Wera~~
~~ko~~, działając z mocy Dekretu z dn. 10.11.1945r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz.
293) przesłuchiwał niżej wymienionego w charakterze świadka bez przy-
sięgi. Po uprzedzeniu świadka o odpowiedzialności karnej za fałszywe
zeznania i o treści art. 107 i 115 K.P.K. - świadek zeznał co nastę-
puje:

Imię i nazwisko - Domańska Felka, p.v. Bilko z d. Porada
Data i miejsce urodzenia - 24. III. 1919 w. Krajów pow. Opoczno
Imiona rodziców - Jan i Maria z d. Pietrasik
Zawód ojca - gospodarz
Przynależność państwowa i narod. - polska
Wyznanie - rzymsko-kat
Wykształcenie - 5 oddziałów szkoły powr.
Zawód - przy mężu
Miejsce zamieszkania - ul. Dolna 12 m 11
Karalność - niekarana.

Wybuch powstania warszawskiego 1944 roku, zastał mnie w do-
mie przy ul. Madalińskiego 27. Teren, na którym znajdował
się nasz dom był "ziemią uciętą", przechodził jej od początku
powstania z ręk do ręki. Najbliższe oddziały niemieckie stacja
noważy i szkole przy ul. Karłowickiej naprzeciw naszego
domu. Oddziały powstancze znajdowały się na ul. Różanej.
Dnia 5-go sierpnia 1944 roku przed godz. 10-tą rano, weszli
na nasz podwórko niemieckie oddziały SS-mannów (stąd przy-
li, czy ze szkoły, czy z domu i kilka niemieckich i z ręk
ul. Madalińskiego, Puławskiej, nie zamieszkał). Oddziały
te mogły liczyć około 5 osób, ja widziałam tylko 4 ochot-
ników. Ludność naszego domu była w tym czasie uciekła
i przycięta, uciekła w schronie, zrobionym w polu koło pod-
wórka. W schronie tym było niewiele osób, w tym ja, mój mąż
i jeszcze kilka osób, mężczyzn i kobiet - razem około 10 osób.
O przyjęciu Niemców dowiedzieliśmy się po dłuższym uc-

38

się od drzwi wejścia kłuli na podwórku, od kobiety, która przybiegła do nas z piwnicy naszego domu. Powiedziała nam ona, że Niemcy wzięli wszystkich mężczyzn, a kobietom kazali uciekać, więc ona do nas przybiegła. Powiedziała nam, żebyśmy wszyscy wyszli ze schowku, bo Niemcy udają na podwórku. Ponieważ mój mąż miał kartę pracy - pracował na poczcie, nie obawiał się więc i wyszedł odwrócić za nim wyszliśmy wszyscy. Na podwórku stali parami ustawieni mężczyźni wybiegnięci z piwnicy naszego domu. Niemcy zostawili kobiety i jednego staruszkę, nazwisko jego nie znam, na polu i nie pozwalali nam wejść na podwórko. Mężczyźni natomiast wpełzli do stolarni, którą podpálili (stolarnia ta stała przy ścianie oficyny naszego domu - już spalonej uprzednio) i strzelali za nami. W czasie gdy stolarnia się paliła, Niemcy podpálili nasz mieszkanie.

Ja wraz z kobietami poszłam do sąsiedniego domu w stronę Puławskiej, czyli do domu przy ul. Madalińskiego 25. Idąc ~~z~~ stronę jego widziałam przyciętych gości wtrąconych do stróżki przyciętej do ściany domu Nr 27 przy ul. Madalińskiego, a będącej już na podobieństwo domu Nr. 25. Skąd były zwłoki tam powstrucane, nie wiem.

Te mężczyźni zginięci w egzekucji dokonanej na podwórku domu Nr. 27 przy ul. Madalińskiego, dokładnie nie wiem. Następnego dnia, t. j. 6-go sierpnia 1944 r., byłam na miejscu zbrodni. W kopie leżało ^{około 10} spalonych ciał mężczyzn, które jednak może było jeszcze rozproszone, poza tym w kilku miejscach leżały dość znaczne warty popiołu.

Prócz mnie egzekucję przy ul. Madalińskiego 27 z dnia 5-go sierpnia 1944 roku widział, czy przeżył: p. Chmielowska, zam. obecnie przy ul. Belgijskiej nr. 11., syn, i zięć dorocy tego domu - panie Ciarki, zam. obecnie przy ul. Chocińskiej / Steblińskiej.

-3-

O tym, czy na terenie posesji przy Madalińskiego 27 była²⁴ przeprowadzona ekshumacja, nie wiadomo. Wiem, że ciała zabitych, były na własną rękę przez nas, czyli ich zabitych więźni, w maju 1947 i pochowane na cmentarzu w Sturwie.

Na tym protokół zakończono i odrytano.

39